

(In. 14, 6). Deci să mergeți pe calea pe care El ne-o arată, ca să mărturisim adevărul pe care El ni l-a descoperit, și El ne dă viața; acestea-s condițiile, altele nu avem. Tot El, Hristos, spune: „Eu sunt ușa”. Toate aceste expresii sunt niște metafore, adică eu vă arăt ușa care duce la mântuire, adică El este cărarea cea strâmtă; aceasta e semnificația ușii. Ușa poate fi încuiată sau deschisă; drumul este lung, este larg și mulți apucăm pe calea largă, a pierzării, din păcate.

Cezar Pelin: În versetul al 9-lea, David folosește o serie de epitete, o serie de metafore, astfel: „gura lor nu este unită cu adevărul; inima este unită cu deșertăciunea; iar grumazul, spune David, este o groapă deschisă, unde limbile viclenesc”. Iată, toate aceste epitete sunt adresate celor vicleni, sunt așezate alături de cei pe care el îi considera dușmani.

Petre Semen: Da... Am citit textul ebraic. Aici găsim referiri și la minciună. Vedeți, cei care îl persecutau pe David erau oameni mincinoși; erau foști colaboratori ai săi, generali, secretari de stat, oameni, și chiar casnicii săi (Abesalom) cu care a împărțit pâinea. De aceea și spune: „cel care a mâncat împreună cu mine și a băut din același pahar, se ridică împotriva mea”. Înseamnă că, până în momentul în care s-au detașat și au trecut de partea lui Abesalom, erau niște mincinoși. Așadar, era o lingușire, așa cum se întâmplă adesea. Când ai o funcție importantă, ești ușor dispus corupției, mai cu seamă când accepți să fii lingușit. Din capul locului se impune sublinierea că cine acceptă lingușirea este coruptibil, pentru că el știe în sinea lui că nu are toate calitățile de pe pământ. Așa se întâmplă în general; de aceea funcțiile sunt foarte primejdioase pentru mântuirea sufletului, fiindcă îl expun mult de tot pe om neadevărului. Aici mă refer puțin la minciună, căci am câteva texte biblice pe care le-am selectat: deci ura acestor oameni a fost minciună. Este foarte interesant, că în ebraică, pentru cuvântul minciună avem *șecher*. Acest cuvânt se aseamănă cu un altul *sicheră* – băutură. Înseamnă ca băutura îți creează o falsă euforie, ca și *drogos* – o falsă fericire.

Cezar Pelin: De fapt acestea, și alcoolul peste măsură și drogurile și oricare alte stupefiante îți oferă o falsă realitate, o altă

lume, deformată, spre care recurgi, în care ai vrea să te afli.

Petre Semen: Da, acestea îți oferă o falsă realitate, așa este. Prin ele începi să percepi realitatea cu alți ochi. Tot așa sunt și linguşelile, un fel de drog, evident doar pentru cel dispus să le asculte. Deci cei care nu aveau în gura lor adevăr s-au plecat spre amăgiri, s-au plecat la păcăleli din motive probabil, lesne de înțeles – motive materiale sau de altă natură. Deci ce înseamnă minciuna, pentru că, de multe ori nu înțelegem sensul pe care îl transmite Scriptura? Minciuna însemnează inducerea în eroare a aproapelui, cu bună știință. Ea mai are un termen care înseamnă și lucru amăgitor, rostit de cel mincinos. Deci „a minți” însemnează „a afirma” sau „a vorbi” ceva împotriva propriei gândiri; una gândesc și altă fac – lucru sinonim cu ipocrizia. „A minți” înseamnă nu neapărat o afirmație împotriva adevărului, ci o afirmație obiectiv falsă. Se zice că nu poate fi o minciună întotdeauna. De ce? Pentru că foarte des ne aflăm în situația de a nu fi pregătiți într-un domeniu și a ne da cu părerea. În acest sens, mișim involuntar, încât Psalmul 115, atunci când rostește că tot omul este mincinos, rostește un mare adevăr.

Am reflectat puțin și la Praznicul Intrării Maicii Domnului în Biserică. Acest praznic a apărut în secolul al VII-lea, un praznic dedicat Maicii Domnului. Dar sunt constrâns să spun că Maica Domnului a fost hrănită în Sfânta Sfintelor de către Sfântul Arhanghel. Însă acolo nu intra picior de om neconsacrat, cu atât mai mult o femeie. Nici vorbă! În 1858 a fost descoperită în Ierusalim o placă de argilă pusă din porunca lui Irod la despărțitura locațiilor de la sanctuar, prima incintă în care stăteau credincioșii, a doua unde stăteau femeile și a treia destinată păgânilor sau prozeliților, simpatizanților cultului iudaic, iar pe zidul pe care nu aveau voie să-l depășească credincioșii, femeile sau păgânii, scria: „dacă cineva va îndrăzni să depășească această poartă, nimeni nu va fi acuzat sau vinovat de moartea lui”. Deci clar, este menționată pedeapsa cu moartea. Iar străjile înarmate ale templului, dacă se încălca interdicția, uzau de arme fără a sta prea mult pe gânduri. Atunci eu mă gândesc, mă informez foarte bine și când este o temă delicată care nu are acoperire biblică, nu mai predic, mai bine o evit

ca să spun așa, din motivul de a prețui adevărul. Știți cum spunea Coșbuc: „La cântar cinci mii de preoți, și-adevărul pus-am eu./Și decât cinci mii de preoți, adevărul fu mai greu”.

Deci, când un om o face fără dorința de a enunța ceva împotriva propriei gândiri, când e convins că e bine ce spune, atunci nu este o minciună. Mincinosul este necredincios. Mincinosul este asociat cu necredinciosul; necredincios față de poruncile Domnului – și aici poate să fie și preotul un mincinos, dacă nu e credincios lui Dumnezeu și nu împlinește poruncile, dar și dacă nu știe cuvântul lui Dumnezeu și vine cu o propoveduire falsă. La fel și credinciosul de rând, dacă nu împlinește cele ce mărturisește prin cuvinte, pe care nu le împlinește și în fapte.

Cezar Pelin: Părinte profesor, pentru că suntem aici și vorbim despre minciună, vă propun un context: cineva îl urmărește pe altcineva pentru a-i face un rău. Cel care este urmărit se ascunde undeva, să spunem, iar răufăcătorul mă întreabă pe mine, de locul unde s-a dus. În acest context, dacă îi dau o variantă greșită și nu-i spun adevărul, am mințit sau nu?

Petre Semen: Eu cred că nu este minciună, pentru că nu știm, așa cum spuneam, sensul minciunii, după Scriptură.

Cezar Pelin: Eu l-am văzut unde s-a dus, unde s-a ascuns.

Petre Semen: Da, dar fac o faptă bună: salvez viața aproapelui, nu? Altfel îi dă în cap și-l omoară; ce folos este să-i spui adevărul?

Cezar Pelin: Deci, în acest context, minciuna este acceptată?

Petre Semen: Bineînțeles. Bineînțeles. Scriptura spune clar: „să nu depui mărturie mincinoasă, împotriva aproapelui tău” (Ieș. 20, 16), dar nu zice nici în favoarea lui spre a-l salva de la moarte. Avem câteva argumente că Mântuitorul Hristos S-a despărțit de ucenici și a mers undeva, când nu voia să știe lumea că este acolo. Deci Hristos, ca om, a avut nevoie de retragere. Este categoric textul. Citim că a slobozit mulțimile, și întâmplător s-a întâlnit cu cineva – și sunt multe exemple de acest fel. A vrut Domnul Hristos să fie un incognito în anumite împrejurări ale vieții și le spun și fraților noștri – preoți – că sunt situații în care se impune să fie mai reticenți, mai discreți. Nu întotdeauna îți face bine să afișezi